

WINTER.

Onder twee warme dekens
En beschut door een dik gordijn
Sliepen Lientje en Mientje rustig,
't Was held're maneschijn.

Mien droomde van haar jaardag,
Zij zaten in 't priëel
En dronken limonade,
En o! wat kreeg zij veel!

Lien droomde van een kikker
Die sprong door 't groene gras.
Zij plukte aldoor bloemen,
Alsof 't nog zomer was!

Toen ze eind'lijk wakker werden,
Was 't tijd om op te staan.
Zij keken naar de ruiten . . . .
Wat had de vorst gedaan?

Die had er op geteekend
Den ganschen langen nacht,
Heel fijne witte veeren
En bloemen, een wond're pracht.

De zusjes gingen zich wasschen,
Brrrrr! 't water was koud als ijs!
Zij kregen stijve vingertjes,
Mien raakte van de wijs.

Want daarna bij het kleeden,
Kwam zij maar heel niet klaar.
Zij kon geen bandje strikken
Och heden! dat was naar.

Mien wilde haast gaan huilen,
Maar Lien zei: „wees niet flauw,
Je wrijft eens flink je handjes,
Dat helpt zoo voor de kou.

'k Zal vast je laarzen rijgen,
Gauw gaan wij naar beneê.
Dan krijgen wij van Moeder,
Een lekker kopje thee.”

Daar knetterde een vuurtje
Gezellig in den haard,
En Mien zei tot haar zusje:
„Jij bent de liefste op aard!”

H. RIEMENS.

